

Dosarul nr. 2rac-181/2020

prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul central (jud. A. Roșca)

instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. Iu. Grosu, A. Garbuz, A. Ciobanu)

DECIZIE

30 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătoriai

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Dumitru Mardari
Nicolae Craiu
Iurie Bejenaru

examinând recursul declarat de Societatea cu răspundere limitată „Omnitrans”, reprezentată de avocatul Valentina Moruz,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu răspundere limitată „Vero-Nadina” împotriva Societății cu răspundere limitată „Omnitrans” și Gheorghe Cucu cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 12 martie 2010 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea cu răspundere limitată „Vero-Nadina”, a fost casată hotărârea din 01 octombrie 2019 a Judecătoriai Bălți, sediul central și a fost emisă o nouă hotărâre de admitere a acțiunii,

c o n s t a ț ă:

La 05 februarie 2019 SRL „Vero-Nadina” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Omnitrans” și Gheorghe Cucu cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 23 februarie 2018 a fost încheiat contractul de furnizare cu garant persoană fizică (Cucu Gheorghe — fidejutor) nr. V - OM/185, prin care SRL „Vero-Nadina” a vândut, iar SRL „Omnitrans” a cumpărat lunar produse petroliere pe durata unui an calendaristic. Conform contractului, plata pentru produsele petroliere se efectuează prin virarea mijloacelor bănești de către cumpărător la contul de decontare al vânzătorului în avans sau în termen de 10 zile calendaristice din momentul livrării.

A invocat că potrivit procesului verbal a decontărilor reciproce între vânzător și cumpărător, SRL „Omnitrans” se face vinovată de neachitarea sumei de 195 838,30 de lei.

Conform pct. 6.1 a contractului nr. V - OM/185 din 23 februarie 2018 încheiat între SRL „Vero-Nadina”, SRL „Omnitrans” și Cucu Gheorghe, ultimul se obligă să execute integral și solidar, obligațiile ce reies din contractul indicat mai sus.

Astfel, la 02 august 2018, în adresa companiei SRL „Omnitrans” a fost expediată o pretenție privind achitarea datoriei și atenționarea despre adresarea în instanța de judecată, somația fiind recepționată, recepția confirmată prin avizul de recepție din 08 august 2018.

La fel, a invocat că la 04 decembrie 2018 a fost expediată o pretenție și lui Cucu Gheorghe privind achitarea datoriei și atenționarea despre adresarea în instanța de judecată, somația fiind recepționată, recepția confirmată prin avizul de recepție din 10 decembrie 2018. La 27 decembrie 2018 SRL „Omnitrans” a venit cu un demers în adresa reclamantului prin care a recunoscut datoria existentă la moment și se obligă să o achite integral pînă la data de 15 ianuarie 2019. Însă, pînă la moment SRL „Omnitrans” și nici Cucu Gheorghe nu și-au onorat obligațiile contractuale, iar la data înaintării cererii de chemare în judecată suma datoriei constituie 195 838,30 de lei.

A menționat că în scopul evaluării anticipate a prejudiciului, în cazul neexecutării obligațiilor, părțile au stabilit, în punctul 3.4 al contractului, achitarea unei penalități în mărime de 0,2% din sumele neachitate pentru fiecare zi de întârziere. Ținînd cont de condițiile ce trebuie întrunite pentru aplicarea clauzei penale, în special a condiției de forma prevăzută de art.625 Codul civil, reclamantul se consideră îndreptățit, în urma nerespectării din partea pîrîților a termenului de scadență convenit, de a pretinde la plata penalității. Astfel, în dependență de suma datorată și de zilele de întârziere, pîrîții sunt obligați să achite reclamantului penalități în suma de 70 501,79 de lei, calculele penalităților fiind anexate.

A solicitat reclamantul încasarea în mod solidar de la SRL „Omnitrans” și Cucu Gheorghe în beneficiul SRL „Vero-Nadina” cu titlu de datorie suma de 195838,30 de lei, cu titlu de penalitate suma de 70 501,79 de lei, taxa de stat în mărime de 7 990 de lei.

Prin hotărârea din 01 octombrie 2019 a Judecătoriei Bălți, sediul central a fost admisă parțial acțiunea depusă de SRL „Vero-Nadina” și a fost încasată în mod solidar de la SRL „Omnitrans” și Cucu Gheorghe în beneficiul SRL „Vero-Nadina” datoria în sumă de 19 059,8 lei și taxa de stat în sumă de 571,79 de lei. În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată. Au fost încasate de la SRL „Vero-Nadina” în beneficiul SRL „Omnitrans” cheltuielile de asistență juridică în sumă de 5000 de lei.

La 25 octombrie 2019, prin intermediul oficiului poștal, SRL „Vero-Nadina” a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe solicitând casarea integrală a acțiunii cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 12 martie 2020 a Curții de Apel Bălți a fost admis apelul declarat de SRL „Vero-Nadina”, a fost casată hotărârea primei instanțe și a fost emisă o nouă hotărâre de admitere a acțiunii și a fost încasată, în mod solidar, de la SRL „Omnitrans” și Gheorghe Cucu în beneficiul SRL „Vero-Nadina” cu titlu de datorie suma de 195838,30 de lei, cu titlu de penalitate suma de 6859,8 lei și cu titlu de cheltuieli de judecată suma de 10641,65 de lei.

La 10 iulie 2020, prin intermediul oficiului poștal, SRL „Omnitrans”, reprezentat de avocatul Valentina Moruz, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată și necesită a fi casată.

A susținut că, instanța de apel a interpretat în mod eronat legea și nu a aplicat o lege care trebuia să fie aplicată.

A invocat că potrivit contractului de furnizare nr. V-OM/185 din 23 februarie 2018, cumpărătorul avea obligația de a achita marfa achiziționată în termen de 10 zile calendaristice din momentul livrării mărfii.

Drept dovadă de livrare a mărfii și al achitărilor executate de către SRL „Omnitrans”, la cererea de chemare în judecată au fost anexate copiile a 2 acte de verificare între întreprinderi, unul pentru perioada 01 iunie-2017 -22 februarie 2018 și al doilea pentru perioada 23 februarie 2018 -18 decembrie 2018.

La acest capitol, a atenționat că actul de verificare din 22 februarie 2018 pentru perioada 01 iunie 2017-22 februarie 2018 cu datoria de 176 780,40 de lei nu este relevant speței și nu poate fi solicitată încasarea datoriei de 176 780,40 de lei din contul SRL „Omnitrans”, dat fiind faptul că acțiunea se întemeiază pe neexecutarea obligațiilor din contractul nr. V-OM/185 din 23 februarie 2018, iar calculele prezentate se referă la o perioadă anterioară încheierii contractului nominalizat și semnat unilateral numai de reclamant.

În acest sens, aprecierea instanței de apel precum că în baza art. 586 Codul civil, creditorul a fost îndreptățit de a reține sumele achitate de debitor după 23 februarie 2018 pentru datoriile anterioare, dat fiind faptul că debitorul nu a specificat pentru care datorii se achită sumele, este o apreciere eronată a normei de drept material și a circumstanțelor de fapt, or la materialele cauzei este anexată încheierea judecătorească nr. 2-275/2018, pronunțată la cererea de chemare în judecată formulată de SRL „Vero-Nadina” vs SRL „Omitrans” cu privire la încasarea datoriei și a penalității pentru perioada anului 2017, prin care instanța de judecată a dispus admiterea renunțului la acțiune al reclamantului și încetarea procesului din motiv că la moment nu are datorii, cu mențiunea că nu se admite o nouă adresare în judecată cu privire la același obiect și pe același temeiuri. Respectiv, includerea sumei de 176 780,40 de lei în pretențiile formulate în cazul dat este inadmisibilă, deoarece instanța deja s-a expus asupra pretențiilor date, motiv pentru care acțiunea în această latură urma a fi încetată în conformitate cu prevederile art. 265 lit. b) CPC.

Mai mult ca atât, în instanța de apel apelantul a prezentat copiile facturilor fiscale pentru perioada 08-iunie 2017-05 decembrie 2017, care au fost anexate la acțiunea la care reclamantul a renunțat la acțiune, prin urmare intimatul a renunțat la suma de 176 780 de lei, fapt conformat prin încheierea Judecătoriei Bălți din 27 aprilie 2018.

A susținut că, instanța de apel încasând suma de 176780 de lei pentru perioada anterioară încheierii contractului din 23 februarie 2018 a încălcat prevederile art. 265 lit. b) CPC, precum și a depășit limitele pretențiilor invocate de reclamant, dat fiind faptul că raporturile obligaționale dintre părțile litigante se rezumă la contractul nr. V-OM/186 din 23 februarie 2018 și nu la careva datorii anterioare.

A mai susținut că este neîntemeiată aprecierea instanței de apel asupra pretenției cu privire la încasarea penalității, deoarece instanța de apel a considerat că urmează a fi încasată penalitatea recunoscută de intimat în sumă de 6859,8 lei, însă SRL „Omnitrans” nu a recunoscut penalitatea în sumă de 6859,8 lei, ci doar a

menționat că reclamantul ar fi putut pretinde la încasarea penalității din suma recunoscută de pârât de 19059,8 lei, ceea ce ar constitui penalitatea în mărime de 6859,8 lei. Prin urmare instanța de apel a dat dovadă de examinare superficială a circumstanțelor de fapt și de drept a cauzei.

Prin notificarea din 01 august 2020, Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC a expediat intimatului copia recursului și l-a înștiințat despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 01 septembrie 2020 SRL „Vero-Nadina” a depus referință, prin care a solicitat ca recursul declarat de SRL „Omnitrans”, reprezentat de avocatul Valentina Moruz, să fie considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă că decizia Curții de Apel Bălți din 12 martie 2020 a fost expediată părților la 11 mai 2020, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 10 iulie 2020, prin intermediul oficiului poștal, de SRL „Omnitrans”, reprezentat de avocatul Valentina Moruz, este în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 16 septembrie 2020 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul declarat, de a casa integral decizia instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța

judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Pe parcursul judecării cauzei s-a stabilit că, SRL „Vero-Nadina” a depus cerere de chemare în judecată, prin care a solicitat încasarea în mod solidar de la SRL „Omnitrans” și Gheorghe Cucu a datoriei în sumă de 195 838,30 de lei, a penalității în sumă de 70 501, 79 de lei și a taxei de stat în mărime de 7990 de lei rezultate din neexecutarea contractului de furnizare a produselor petroliere nr. V-OM/185 din 23 februarie 2018.

Prima instanță, fiind investită cu judecarea cauzei în fond a ajuns la concluzia admiterii parțiale a acțiunii depuse de SRL „Vero-Nadina”, fiind încasată în mod solidar de la SRL „Omnitrans” și Gheorghe Cucu în beneficiul SRL „Vero-Nadina” datoria în sumă de 19 059,8 lei și cheltuielile de judecată compuse din taxa de stat în sumă de 571,79 de lei, în rest acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

În susținerea soluției sale, prima instanță a concluzionat că în temeiul contractului încheiat între părți la 23 februarie 2018 și a actului de verificare a calculelor reciproce pârâții în mod solidar urmează să achite în beneficiul reclamantului datoria pentru marfa vândută în mărime de 19059,08 lei, iar restul sumei de 176780,40 de lei constituia datoria pârâților la data de 22 februarie 2018, adică până la încheierea contractului de furnizare nr. V-OM/185, care a fost încheiat la 23 februarie 2018. La fel, prima instanță a respins pretenția cu privire la încasarea penalității în mărime de 0,2% din suma datorată apreciind critic calculul penalității prezentat de către reclamant motivând este întocmit contrar prevederilor art. 626 alin. (3) din Codul civil, deoarece creditorul nu și-a rezervat acest drept la primirea executării.

Instanța de apel a casat hotărârea primei instanțe și a emis o nouă hotărâre de admitere a acțiunii, fiind încasat în mod solidar de la SRL „Omnitrans” și Gheorghe Cucu în beneficiul SRL „Vero-Nadina” datoria în sumă de 195 838,30 de lei, penalitate în mărime de 6859,8 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 10641,65 de lei, concluzionând că la data de 23 februarie 2018, data încheierii contractului de furnizare a produselor petroliere, SRL „Omnitrans” avea o datorie față de SRL „Vero-Nadina” în sumă de 176 780,40 de lei, iar conform actului de decontări reciproce din 18 decembrie 2018, semnat de ambele părți datoria SRL „Omnitrans” față de SRL „Vero-Nadina” constituia suma de 195 836,30 de lei, apelantul fiind îndreptățit de a trece plățile efectuate după încheierea contractului din 23 februarie 2018.

În ceea ce privește pretenția reclamantului cu privire la încasarea penalității, instanța de apel a admis-o parțial, motivând că din condițiile contractuale nu rezultă cert data executării obligației, astfel debitorul urma a fi pus în întârziere și deoarece procedura în cauză nu a fost respectată, iar pârâții recunosc suma datoriei în mărime de 19 059,8 lei, și prin urmare din această sumă a calculat și penalitatea încasată în mărime de 6859,8 lei,

Verificând legalitatea deciziei contestate în raport cu argumentele invocate în recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține că, instanța de apel, la examinarea cauzei, a aplicat eronat normele de drept material și nu a dat o apreciere corespunzătoare probelor administrate la actele pricinii, pe când, în speță, prima instanță a emis o concluzie legală și întemeiată reieșind din următoarele.

Conform art.512 alin. (1) Codul civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

Conform art.514 Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Art. 572 alin.(1) și (2) Codul civil prevede că, temeiul executării rezidă în existența unei obligații. Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Conform art.196 alin. (3) Cod civil, actul juridic bilateral este manifestarea de voință concordantă a două părți.

Conform art.624 alin. (1) și (4) Codul civil, clauza penală (penalitatea) este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulînd că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun. Părțile pot conveni asupra unei clauze penale mai mari decât prejudicial.

Potrivit art.753 alin.(1) Codul civil, prin contractul de vânzare-cumpărare, o parte (vînzător) se obligă să predea un bun în proprietate celeilalte părți (cumpărător), iar aceasta se obligă să preia bunul și să plătească prețul convenit.

Iar conform art.1146 alin. (1) Codul civil, prin contract de fidejusiune, o parte (fidejutor) se obligă față de cealaltă parte (creditor) să execute integral sau parțial, gratuit sau oneros obligația debitorului.

Conform art.1156 alin. (1) Codul civil, în cazul neexecutării obligației principale, fidejutorul și debitorul sînt obligați solidar în fața creditorului dacă în contract nu este prevăzut altfel.

Din materialele dosarului rezultă cu certitudine că la 23 februarie 2018 între SRL „Vero-Nadina” și SRL „Omnitrans” a fost încheiat contractul de furnizare nr. V - OM/185, potrivit căruia SRL „Vero-Nadina” a vîndut, iar SRL „Omnitrans” a cumpărat lunar produse petroliere pe durata unui an calendaristic, iar plata pentru produsele petroliere se efectuează prin virarea mijloacelor bănești de către cumpărător la contul de decontare al vînzătorului în avans sau în termen de 10 zile calendaristice din momentul livrării (f.d.-6).

Conform acordului de fidejusiune din 23 februarie 2018, Gheorghe Cucu s-a obligat să execute integral obligațiunile ce reies din contractul de furnizare nr. V - OM/185 și poartă răspundere solidară cu debitorul în fața creditorului în caz de nerespectare de către debitor a obligațiilor contractuale (f.d.-7).

Potrivit contractului nominalizat cumpărătorul avea obligația de achita marfa achiziționată în termen de 10 zile calendaristice din momentul livrării.

Astfel, la caz, s-a stabilit că drept dovadă de livrare a mărfii și al achitărilor executate de către SRL „Omnitrans” servește copiile a două acte de verificare între întreprinderi: unul pentru perioada 01 iunie 2017- 22 februarie 2018 și al doilea pentru perioada 23 februarie 2018-18 decembrie 2018.

În acest sens, Colegiul reține că instanța de apel greșit a pus la baza emiterii deciziei contestate actul de verificare din 22 februarie 2018 pentru perioada 01 iunie 2017-22 februarie 2018 cu datoria de 176 780,40 de lei, deoarece reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe neexecutarea obligațiilor contractuale nr. V-OM/185 din 23 februarie 2018, iar calculele prezentate se referă la o perioadă anterioară încheierii contractului nominalizat.

Prin urmare, este cert că SRL „Vero-Nadina” a livrat SRL „Omnitrans” produsele petroliere, fapt confirmat prin semnarea facturilor fiscale enumerate în actul de verificare (f.d-14).

Potrivit actului de verificare a calculelor reciproce din 18 decembrie 2018, s-a stabilit că în rezultatul neexecutării obligațiilor contractuale, SRL „Omnitrans” a acumulat o datorie față de SRL „Vero-Nadina” în mărime 195 838,30 de lei (f.d.-14), însă Colegiul menționează că, în acest act de verificare, întocmit unilateral, este indicată suma datoriei de 176 780,40 de lei, pentru perioada anterioară semnării contractului din 23 februarie 2018 și care este inclusă în suma solicitată de 195 838,30 lei.

În acest sens, este neîntemeiată concluzia instanței de apel precum că în baza art. 586 din Codul civil, creditorul a fost îndreptățit de a reține sumele achitate de debitor pînă la data de 23 februarie 2018, pentru datoriile anterioare, dat fiind faptul că debitorul nu a specificat pentru care datorii se achită sumele. Or, la actele cauzei este anexată încheierea 27 aprilie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul central, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Vero-Nadina” împotriva SRL „Omnitrans” cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată, prin care a fost admis renunțul reclamantului de la acțiune și a fost încetat procesul, pe motivul că SRL „Omnitrans” a achitat în întregime datoria (f.d.47).

În consecință, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide că prima instanță călăuzindu-se de normele de drept enunțate, luînd în considerare circumstanțele legal constatate, temeinic și legal a admis pretenția reclamantului cu privire la încasarea datoriei în sumă de 19 059,08 lei, deoarece, s-a constatat cu certitudine că suma de 176 780,40 lei nu se atribuie la suma datoriei formate în baza contractului încheiat la 23 februarie 2018 în temeiul căruia reclamantul a și solicitat încasarea datoriei.

Mai mult, Colegiul consideră greșită concluzia instanței de apel în partea încasării în mod solidar a datoriei în mărime de 195 838,30 de lei și de la fidejutor, deoarece ultimul conform acordului de fidejusiune s-a obligat să poarte răspundere solidară cu debitorul doar în cazul nerespectării condițiilor contractuale încheiate la 27 februarie 2018.

La fel, Colegiul consideră că prima instanță just a constatat că, reclamantul/intimat a solicitat și încasarea penalității în mărime de 0,2% din suma datorată, care se raportează duratei de întârziere. La acest aspect este justificată aprecierea critică a primei instanțe a calculului penalității prezentat de către reclamant (f.d15), întrucât este întocmit contrar prevederilor art.626 alin.(3) din Codul civil, care stipulează că, în cazul în care a primit executarea, creditorul poate cere plata penalității numai dacă și-a rezervat expres acest drept la primirea executării.

Însă, conform calculelor prezentate pe parcursul judecării cauzei, penalitatea a fost calculată începând cu data de 08 aprilie 2018, necătînd la faptul că reclamantul/recurent a acceptat achitățile executate de către pârâțul/intimat pînă la data de 08 aprilie 2018, adică a pretins încasarea penalității după executarea obligației, contrar prevederilor art. 626 alin.(3) din Codul civil. În astfel de circumstanțe, SRL „Vero-Nadina” a pierdut dreptul la încasarea penalității, deoarece nu și-a rezervat expres acest drept la primirea executării.

Totodată, aplicând prevederile art. 82, 94, 96 alin. (1) CPC, prima instanță temeinic și legal a încasat de la SRL Omnitrans” în beneficiul SRL „Vero-Nadina” plata taxei de stat în sumă de 571,79 de lei și de la SRL „Vero-Nadina” în beneficiul SRL „Omnitrans” cheltuielile de asistență juridică în sumă de 5000 de lei.

În consecință, instanța de recurs conchide că, nu poate fi reținută concluzia instanței de apel precum că, prin materialele cauzei, a fost demonstrată cu certitudine temeinicia și legalitatea acțiunii depuse de SRL „Vero-Nadina”.

În acest context, instanța de recurs reține ca greșită și contrară prevederilor normelor de drept material enunțate, concluzia instanței de apel de casare a hotărârii primei instanțe și emitere a unei noi hotărâri de admitere a acțiunii, fiind întemeiată critica recurentului SRL „Omnitrans”, reprezentată de avocatul Valentina Moruz, în sensul că instanța de apel și-a fundamentat concluzia doar pe argumentele reclamantului și pe aplicarea eronată a normelor de drept material.

În conformitate cu art. 82 din Codul de procedură civilă, Cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și din cheltuielile de judecare a cauzei.

Iar art. 94 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă prevede că, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârîtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Prevederile alin.(1) și (2) se aplică și la repartizarea între părți a cheltuielilor de judecată în instanță de apel, în instanță de recurs și în cadrul revizuirii.

Din actele cauzei rezultă că SRL „Omnitrans” la depunerea cererii de recurs a achitat taxa de stat în sumă de 2755 de lei (f.d.163) și în condițiile în care instanța de recurs admite recursul declarat, intimatul SRL „Vero-Nadina” urmează să-i restituie recurentului SRL „Omnitrans” cheltuielile de judecată compuse din plata taxei de stat achitată la depunerea recursului.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, circumstanțele pricinii au fost constatate de prima instanță, însă normele de drept material au fost aplicate eronat de către instanța de apel și nu este necesară verificarea suplimentară a cărorva dovezi, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de SRL „Omnitrans”, reprezentată de avocatul Valentina Moruz, de a casa integral decizia instanței de apel și de a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art.445 alin. (1) lit. f) Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Societatea cu răspundere limitată „Omnitrans”, reprezentată de avocatul Valentina Moruz.

Se casează decizia din 12 martie 2020 a Curții de Apel Bălți și se menține hotărârea din 01 octombrie 2019 a Judecătorei Bălți, sediul central, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu răspundere limitată „Vero-Nadina” împotriva Societății cu răspundere limitată „Omnitrans” și

Gheorghe Cucu cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată.

Se încasează de la Societatea cu răspundere limitată „Vero-Nadina” în beneficiul Societății cu răspundere limitată „Omitrans” suma de 2755 (două mii șapte sute cinzeci și cinci) de lei cu titlu de cheltuieli de judecată compuse din plata a taxei de stat.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Dumitru Mardari

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru